

KUNSTHAL
CHARLOTTENBORG
Anargyros, Kinga Bartis,
Emilia Bergmark,
nd, Emil Alenius Boserup,
kie Basgül Dogan,
nna Kristine Holmberg,
George Koutsouris,
an Plahn, Asta Lulu Refn,
uis Scherfig, Sara Sjölin,
jernholm, Albin Werle,
n Wigren, Frederik Worm.

Introduktion Henriette Bretton-Meyer

Det er forår og traditionen tro udstiller dimittenderne fra Det Kongelige Akademis Billedkunstskoler i Kunsthall Charlottenborgs imponante sydføj – *Afgang 2018* er landet!

Den årlige afgangsudstilling samler og præsenterer en generation af yngre kunstnere, der er ved at færdiggøre deres uddannelse, inden de hver især skal fraflytte deres atelierer ved Kongens Nytorv og finde nye rammer for deres kunstneriske praksis.

De 25 kunstnere, der udstiller i år, er nået til denne afsluttende udstilling ad forskellige veje. Mange har haft studieophold i udlandet og har fx været omkring Beijing, Lissabon, Zagreb, München og Rotterdam. Andre har haft orlov undervejs, og en del udenlandske studerende har taget deres overbygning her men har oprindeligt studeret i bl.a. Frankrig, Sverige, Tyskland og Grækenland. På tværs af vidt forskellige personlige og faglige erfaringer er de nu tilsammen blevet en årgang.

Det sidste halve års tid har kunstnerne forberedt, ændret, afgrænset, kasseret, udviklet og færdiggjort deres værker til udstillingen. Det har været enormt lærerigt for mig at følge processen på tæt hold få indblik i deres overvejelser omkring eksempelvis byplanlægning og gentrificering, dokumentarfilm, science fiction, kunsthistoriske referencer og aktuelle samfundsmæssige udfordringer.

Billedkunsten er et rigt sprog, der kan bringe snart sagt alle materialer, teorier, metoder og tematikker i spil, og det kan man opleve i udstillingen.

Onsdag den 25. april og onsdag den 16. maj kl. 17 præsenterer flere af kunstnerne projekter af mere performativ karakter såsom musik, filmvisninger, oplæsning, radioteater i kunsthallens biograf og korte værkintrouktioner ved kunstnerne selv. Der er gratis adgang og alle er velkomne.

Introduction Henriette Bretton-Meyer

Spring has come which means the return of a tradition: this year's graduates from the Royal Danish Academy of Fine Arts' Schools of Visual Arts exhibit their work in the imposing south wing of Kunsthall Charlottenborg's – *Afgang 2018* has landed!

The annual MFA Degree Show brings together and presents a generation of young artists who are now completing their education and preparing to vacate their studios in Kongens Nytorv and find new settings for their artistic practices.

The 25 artists featured this year have approached this concluding exhibition via different roads. Many have spent time studying abroad, for example in Beijing, Lisbon, Zagreb, Munich or Rotterdam. Others have taken periods of leave along the way, and a number of students from abroad have completed their master's degree here, but began their studies in places like France, Sweden, Germany and Greece. Cutting across a widely diverse range of personal and professional experiences, they are all now united as the MFA degree class of 2018.

The artists have spent the past six months preparing, modifying, paring back, discarding, developing and finishing their works for the exhibition. Following this process closely has been hugely instructive for me; I have learned much from their reflections on subjects such as urban planning and gentrification, documentary filmmaking, science fiction, art historical references and current societal challenges.

Visual art is a rich language that can bring virtually any materials, theories, methods and themes into play – as is evident in this exhibition.

On Wednesday 25 April and Wednesday 16 May, both days at 5pm, several of the artists will present projects of a more performative nature such as music, film screenings, readings, radio drama presented in the cinema, and short introductions to the exhibits provided by the artists themselves. Entry is free and everybody is welcome.

1 Banaan Al-Nasser *Bab al-Hara* باب الحارة (*The Neighbourhood's Gate*)

Afhængig af placering kan en parabolantenne symbolisere tryk parcelhusidyl eller en kliché om mellemøstlig kultur. Banaan Al-Nasser er netop interesseret i at undersøge skæringspunktet mellem to kulturer, og til *Afgang 2018* udstiller hun en række sort-hvide fotocollager med fokus på urbane rum.

Hun ville desuden have præsenteret et omfattende værk på Kunsthall Charlottenborgs facade ud mod Nyhavn men fik afslag fra Slots- og Kulturstyrelsen, da bygningen er fredet. I stedet præsenteres værket på facaden af kunstmuseet ARoS i Aarhus. Værket benytter en kendt strategi inden for samtidskunsten: at flytte en genstand til en ny kontekst for derved at skabe betydning. I Al-Nassers tilfælde var der oprindeligt tale om midlertidigt at placere 20 parabolantenner på facaden af en smuk gammel bygning i det indre København.

Værkernes samlende titel er navnet på en af de mest populære tv-serier i den arabiske verden i nyere tid; parabolerne peger på kommunikation på tværs af kulturer men kunne også være en kommentar til den aktuelle debat i Danmark om ghettoisering eller et indspark i diskussionen om hvordan byens rum tilrettelægges.

Depending on its location, a satellite dish can symbolise cosy suburban living or clichéd notions about Middle Eastern culture. Banaan Al-Nasser is interested in examining the points where two cultures intersect, and at *Afgang 2018* she exhibits a series of black-and-white photo collages that focus on urban spaces.

She also intended to present an extensive work on the Nyhavn façade of Kunsthall Charlottenborg, but her request was denied by the Danish Agency for Culture and Palaces because the building is listed. Instead the work is presented on the

façade of the art museum ARoS in Aarhus. The work employs a familiar strategy within contemporary art: relocating an object and inserting it into a new context in order to create new meaning. In Al-Nasser's case, the artist originally wanted to place 20 satellite dishes temporarily on the façade of a beautiful old building in the heart of Copenhagen.

The collective title of the works is the name of one of the most popular TV series in the Arabic world in recent years; the satellite dishes point towards communication across cultures, but might also be a comment on the current discussions about ghettoization in Denmark – or a contribution to the discussion on how to organise urban spaces.

2 Louka Anargyros *Leatherboys*

En køredragt er et effektivt stykke beskyttelsesudstyr, der smyger sig om kroppen som et ekstra lag hud. Den kan minde om en superhelte dragt, idet den er skabt til at gøre kroppen i stand til at yde mere. Samtidig peger dragten på bærerens beslutning om at udsætte kroppen for en ekstrem risiko.

Til *Afgang 2018* har Louka Anargyros skabt en detaljerig keramisk skulptur, der forestiller to mandlige kroppe i en liggende omfavnelser, begge iført komplette MC-køredragter med både hjelm, handsker og sko. Dragterne bærer farverige mærker, men i stedet for firmalogoer består de af skældsord og homofobiske ytringer, som Anargyros selv har oplevet.

Skulpturen genindoptager et stigma, alt imens de to kroppes tvetydige posur anlægger et queer greb på maskulinitetens symboler og udfordrer disse.

A racing suit is a piece of highly protective gear, like a second skin. Not dissimilar to a superhero outfit, it is designed to enable the body to reach higher levels

of performance. However, it also signifies the wearer's decision to put their body at extreme risk.

For *Afgang 2018* Louka Anargyros has created a detailed ceramic sculpture depicting two male bodies lying on the ground in an embrace while wearing full motorbike racing suits including helmets, gloves and shoes. The suits are characterized by colourful labels, but instead of company logos they spell out offensive phrases and homophobic insults that Anargyros has experienced first-hand.

The sculpture re-appropriates a stigma while the ambiguous posture of the two bodies challenges and queers symbols of masculinity.

3 Kinga Bartis

Psychostasia

Kinga Bartis' foretrukne medium er maleriet, og i sin kunstneriske praksis udforsker hun dets muligheder for at skabe universer løst fra tid og sted. Hun er optaget af filosofi, mytologi, symbolik og psykologiens historie, og i en dystre farveskala skildrer hun ofte en følelse af isolation og fremmedgørelse.

Til *Afgang 2018* har Bartis valgt at iscenesætte sine malerier, idet hun har skabt en særlig lyssetning og malet væggene i en dunkel, varm farve. Værkerne grænser udfordres og bliver sværere at definere tydeligt. Hermed antydes en særlig tilstand, der interesserer Bartis; et slags drømmeagtigt *nowhereland*, hvor lys sættes overfor mørke, liv overfor død, bevægelse overfor stilstand.

Bartis arbejder med en række eksistentielle spørgsmål og forbinder tidlige tiders motiver og symbolik med en grundlæggende interesse for det moderne menneskes tilværelse.

Kinga Bartis's favourite medium is painting, and in her artistic practice she explores its potential for creating universes that are unbound by time and place. She is interested in philosophy, mythology, symbol-

ism and the history of psychology, and she often uses her bleak and sombre palette to convey a sense of isolation and alienation.

For *Afgang 2018*, Bartis has chosen to stage a special presentation of her paintings, orchestrating the lighting and painting the walls a dark, warm colour. The boundaries of the works are challenged, becoming harder to clearly define. This hints at a state that particularly interests Bartis; a kind of dreamlike *nowhereland* where light is pitted against darkness, life against death, movement against stasis.

Addressing a range of existential questions, Bartis connects the imagery and symbolism of early times with a fundamental interest in the modern human condition.

4 Stephanie Bech

I'm not a snack, I'm a garden

Stephanie Bech er optaget af kvindelig identitet i bevægelse og kvinden som hybrid. Kropslig såvel som samfundsmæssig transformation har hendes interesse, og de muligheder og tilbage-skridt, det kan medføre. Hun opfatter ikke udviklingen som lineær, men som cirkulær.

Bechs bidrag til *Afgang 2018* består af otte digitalt bearbejdede malerier ophængt i en cirkel på væggen. Motiverne kredser om et hybridiseret miljø, hvor mennesket smeltes sammen med dyrefigurer, hvor konkrete kroppsdele manipuleres, og hvor grænserne mellem billedernes enkelte elementer udviskes.

Ved hjælp af spraymaling og stencils har Bech malet ovenpå de manipulerede billeder og hermed helt konkret givet værket flere lag.

In her art, Stephanie Bech examines female identities in states of flux and the woman as a hybrid figure. She is interested in both bodily and social transformations, and in the opportunities and backlashes they may cause. She does not

perceive the developments within the field as linear, but circular.

Bech's contribution to *Afgang 2018* consists of eight digitally painted paintings suspended in a circle on the wall. The imagery revolves around a hybridized environment where human and animal figures merge, where specific body parts are manipulated and where the boundaries between the individual elements of the images become blurred.

By means of spray paint and stencils, Bech paints on top of the manipulated images, thereby quite literally creating works with many layers.

5 Emilia Bergmark

Heaven and Earth

En bitter tekedel er ansat som løsarbejder på en smart café på den Internationale Kunstrumstation, der er i kredsløb om Jorden. Lige nu er det lavsæson, så hun er tilbage på Jorden, hvor hun skal præsentere sin første kunstudstilling. Kedlen sigter efter en karriere som mixed media-kunstner, og hendes værker beskæftiger sig med socialrealistiske udtryk, såkaldt "køkkenvaskrealisme". Hun indrømmer dog, at hun er skuffet over, hvordan udstillingen blev, måske på grund af hele sammenhængens alvor.

Dette er oplægget til det absurd-humoristiske stykke lydteater, som Emilia Bergmark har skabt til *Afgang 2018*. Med referencer til andre kunstnere, såsom den tyske dramatiker og systemkritiker Bertolt Brecht og den tyske tekstilkunstner Anni Albers, fundener den elegante italienske Alessi-kedel i en længere monolog over meningen med at lave billedkunst i en verden, der fetisherer mad og design.

A bitter tea kettle is a seasonal worker in a life-style café at The International Art Space Station that orbits Earth. It is off-season, so she is back on Earth to have her first exhibition in the art world. The

kettle is an aspiring mixed media artist and her pieces explore kitchen sink realism. However, she admits to feeling disappointed with how the show came out, maybe due to the gravity of the context.

This is the basic premise of the absurd-humorous piece of sound drama created for *Afgang 2018* by Emilia Bergmark. Incorporating references to other artists, such as the German playwright and system critic Bertolt Brecht and the German textile artist Anni Albers, the elegant Italian Alessi kettle launches into a long soliloquy on the meaning of making visual art in a world that fetishizes food and design.

6 Viktor-Emil Dupont Billund

Sindre er

Den danske kunstner Johan Th. Lundbye (1818–1848) var uddannet dyremaler fra Det Kongelige Danske Kunstakademi og én af de første i guldalderen, der malede landskaber i den nationalromantiske stil. Hans rejsedagbog er præget af utallige tegninger af bakketrolden Sindre, Lundbyes alter ego.

Viktor-Emil Dupont Billund har valgt Sindre som gennemgående figur i sin omfattende installation, der med udgangspunkt i Lundbyes liv og motivkreds knytter en række fortællinger og kunstneriske udtryksformer sammen.

Installationen omfatter bl.a. en repræsentation af en ko – Lundbyes favoritmotiv – som digitale 3D-modeller, Sindre som animeret figur, fotografier fra Sindre og Viktor-Emils arbejdsprocesser og rejser samt breve og dagbogsfragmenter. På tværs af tid og materialiteter skabes nye narrative forløb.

The Danish artist Johan Th. Lundbye (1818–1848) trained as an animal painter at the Royal Danish Academy of Fine Arts and was one of the first artists of the Danish

Golden Age to paint landscapes in the new National Romantic style. His travelogue is dominated by countless drawings of Sindre the hill troll, Lundbye's alter ego.

Viktor-Emil Dupont Billund has chosen Sindre as a recurring character in his extensive installation, which takes Lundbye's life and imagery as its starting point for bringing together a range of different narratives and artistic modes of expression.

For example, the installation includes a depiction of a cow – Lundbye's favourite subject – presented here as digital 3D models, Sindre as an animated character, photographs documenting Sindre's and Viktor-Emil's working processes and travels as well as letters and diary fragments. New narratives are established across time and matter.

7 Emil Alenius Boserup *Tessin*

Emil Alenius Boserups værker udstilles under den samlende titel *Tessin*, der er navnet på en italiensktalende kanton i det sydlige Schweiz. Her har kunstneren under flere ophold det sidste års tid skabt en række tegninger og malerier samt forstudier til yderligere værker.

Boserup arbejder hurtigt og intuitivt. Han maler gerne det samme motiv flere gange på forskellige måder, fx blyantstegning, print og maleri på henholdsvis pap, papir, filt og lærred samt inkjet på litografiske tryk på rispapir.

I de enkelte værker er det især interiøret, der har Boserup opmærksomhed – tomme rum, døre, og vægge går igen flere steder.

Emil Alenius Boserup's works are exhibited under the collective title *Tessin*, the German name of the Italian-speaking canton of Ticino in southern Switzerland. The artist has stayed in the region on several occasions recently, creating a range of drawings and paintings as well as preliminary studies for additional works.

Boserup works quickly and intuitively. He often paints the same subject several times in different ways including pencil drawings, prints and paintings done on cardboard, paper, felt and canvas as well as lithographic prints on Japanese paper.

In the individual works, interior scenes especially attract Boserup's attention – empty rooms, doors and walls are recurring features.

8 Emelie Carlén *Lip Sync*

Emelie Carlén har skabt en installation til *Afgang 2018*, der involverer og forbinder lyd, video og skulpturer i tin og pudset stål. I høretelefonerne fremføres en monolog, der handler om hvordan den kvindelige stemme bl.a. bruges i voice overs, i diverse gadgets og i det offentlige rum; tænk fx på stemmen i en GPS eller på annonceringerne i en lufthavn. Carlén antyder at den hyppige brug af netop den kvindelige stemme i disse sammenhænge er en standard, ingen tager notits af. Men hvilken betydning har stemmens køn?

De to skærme på gulvet illustrerer monologen med hver sin repræsentation af dens lydside: den ene skærm viser den indtalte tekst som lydbølger, den anden illustrerer monologen som undertekster. De tre versioner af monologen er helt i overensstemmelse med hinanden som antydet i installationens titel.

For *Afgang 2018*, Emelie Carlén has created an installation that involves and connects sound, video and sculptures made of tin and polished steel. A set of headphones plays back a monologue musing on how the female voice is used in voice-overs, in various gadgets and in public spaces – examples include the voices of GPS devices and airport announcements. Carlén suggests that the frequent use of the female voice in these contexts is a kind

of accepted norm that no one notices. But what, if any, is the significance of the gender of the voice?

The two screens on the floor illustrate the monologue, each offering its own distinctive representation of the audio track: one screen presents the recorded text as sound waves, the other illustrates the monologue in the form of subtitles. The three versions of the monologue correspond to and with each other as indicated by the installation's title.

9 Ockie Basgül Dogan *Heavy mental, carte bleue*

Under et ophold i Marseille sidste år opdagede Ockie Basgül Dogan det prominente spa Chateau Berger, der ligger i et slot med udsigt ud over Middelhavet.

Til *Afgang 2018* har hun skabt et gådefuldt tableau af forskelligartede genstande med inspiration fra Chateau Berger og med referencer til barok, surrealisme såvel som vores digitale æra. Hendes skulpturelle vokabular består af en fritstående, bemalet skillevej, et akvarium med to ål (der er søskende), aloe vera planter i to keramiske vaser med brudstykker af menneskelige ansigtstræk og en spinkel stol med fødder.

Værkets titel kobler et åndeligt indhold med økonomisk transaktion (*carte bleue* er fransk slang for kreditkort), og her anes en fascination af ideen om at kunne købe sig til luksus og velbehag, fysisk såvel som mentalt.

While staying in Marseille last year, Ockie Basgül Dogan discovered the prominent spa Chateau Berger, which is located in a castle commanding splendid views of the Mediterranean.

For *Afgang 2018* she has created an enigmatic tableau of different objects, inspired by Chateau Berger and incorporating references to Baroque aesthetics, Surrealism and our own digital era. Her sculptural vocabulary includes a free-standing, painted room divider, an aquarium con-

taining two eels (which are siblings), aloe vera plants placed in two ceramic vases featuring fragments of human facial features, and a delicate chair with feet.

The title of the work creates a connection between spiritual content and a financial transaction (*carte bleue* is a French slang term for a credit card). Here we detect a fascination with the idea of being able to buy luxury and comfort, physical as well as mental.

10 Sebastian Hedevang *Panda Politics*

I sin installation *Panda Politics* forener Sebastian Hedevang institutionaliseret kapitalismekritik og globalpolitiske dagsordener i nyere tid. Her præsenteres bl.a. en række små shelters af bambus og gipsgaze; hver model huser en slags nekrolog om en enkelt panda, der er blevet brugt symbolpolitisk som del af det såkaldte pandadiplomati.

Begrebet pandadiplomati refererer til Kinas mangeårige brug af levende pandaer som diplomatiske gaver til andre lande; et af de mest kendte eksempler er foræringen af to pandaer til USA efter præsident Nixons besøg i Kina i 1972. Verdensnaturfondens ikoniske sort-hvide panda-logo har gjort pandaen til selve symbolet på beskyttelse af naturen, men Hedevang kommer bagom dyrets nuttede image i et værk, der problematiserer naturbevaring og -romantik.

In his installation *Panda Politics*, Sebastian Hedevang brings together institutionalised critique of capitalism with recent global political agendas. For example, the work presents a range of small shelters made out of bamboo and plaster gauze wrap. Each model is housing a kind of obituary about a single, particular panda that has been used symbolically in politics as part of the so-called panda diplomacy.

The concept of 'panda diplomacy' is a reference to China's long-established

use of living pandas as diplomatic gifts to other nations; one of the most famous examples is the gift of two pandas to the USA following president Nixon's visit to China in 1972. The World Wildlife Fund's iconic black and white panda logo has made the panda the quintessential symbol of wildlife conservation, but Hedevang delves beneath the animal's cute image in a work that challenges romantic outlooks on nature and nature conservation.

11 Anna Kristine Holmberg *Experience in a Garden*

Japansk æstetik og filosofi har gennem længere tid optaget Anna Holmberg, der har besøgt landet flere gange. På en rejse til Japan i 2013 i byen Kanazawa forvildede hun sig ind i en park, og befandt sig pludselig midt på en bro, der førte over en sø, stakåndet men med en overrumplende følelse af ro.

Oplevelsen har inspireret Holmberg til et ambitiøst projekt om at genskabe en lang række genstande fra haven; det første værk er den 20 meter lange bro af træ og sten og nogle af søens karper, der her repræsenteres i keramik.

Broen er en kopi af broen i parken i størrelsesforholdet 1:1, og hermed er et stykke japansk havearkitektur flyttet ind i udstillingen. Med broen skaber Holmberg både en forbindelse til et konkret sted men også til en oplevet zen-lignende stemning, som de besøgende delagtiggøres i, når de betræder broen.

Japanese aesthetics and philosophy has long held a special fascination for Anna Holmberg, who has visited the country several times. While in Japan in 2013, she spent some time in the city of Kanazawa. Here, her wanderings brought her to a park where she suddenly found herself standing in the middle of a bridge leading across a lake, out of breath, yet overcome by a sudden sensation of serenity.

That experience inspired Holmberg to embark on an ambitious project in which she intends to recreate a range of objects from the garden. The first work is the 20-metre bridge, made out of wood and stone, accompanied by ceramic representations of the carps in the lake.

The bridge is a full-scale replica of the park bridge, thereby inserting a piece of Japanese garden architecture into the exhibition. With this bridge Holmberg creates a link to a specific place, but also to the experience of a Zen-like state which is shared with visitors as they step onto the bridge.

12 Morten Knudsen *Gennemhullede ansigter i åbne landskaber*

Morten Knudsen beskæftiger sig med forskellige former for billeddannelse, primært i forhold til maleri og tekst. Værkerne er ofte åbne for fortolkning, og hans interesse ligger netop i "potentielle narrativer" – de forskellige associationer, der opstår i mødet mellem billedet og beskueren.

Til *Afgang 2018* har Morten Knudsen arbejdet med en række tegninger, malerier og digte der alle hænger side om side. Værkerne er intime i skala og lavmælte i måden, de henvender sig på.

Motiverne finder han i sin egen hverdag, fra rotterne i Kunstakademiets Billedhuggerhave til blomster, der både kan markere fejring og sorg. Således er der i oplevelsen af de konkrete værker plads til både poetiske sammenstød og eksistentielle overvejelser.

Morten Knudsen works with different ways of creating and forming images, primarily within the fields of painting and text. His works are often open to interpretation; indeed, he is interested in 'potential narratives' – the various associations arising in the encounter between image and observer.

For *Afgang 2018*, Morten Knudsen has worked with a series of drawings, paintings and poems, all hung side by side. Intimate in size and scale, these works reach out to observers with understated subtlety.

Knudsen finds his subject matter in his own everyday life, ranging from rats in the art academy's Sculpture Garden to flowers, which may be used to signify both celebration and grief. The individual works allow scope for poetic clashes and existential deliberations alike.

13 George Koutsouris *A Strangers Attractor*

Med udgangspunkt i sin egen baggrund inden for ingeniørvidenskab og akustik skaber George Koutsouris maskinlignende kunstværker, som ofte tilskynder beskueren til at deltage aktivt. Til *Afgang 2018* har han opbygget en elektroakustisk geometrisk konstruktion, som de besøgende kan træde ind i og tale ind i et af de 14 rør, der er forbundet til værket.

Rørene transporterer lyd rundt til andre dele af Kunsthallen Charlottenborg og tilbage igen, hvilket muliggør en forbindelse mellem besøgende i forskellige rum og skaber en vilkårlig, ukontrolleret lyd-kollage inde i konstruktionen. Værket bliver et redskab for abstrakt kommunikation og understreger Koutsouris optagethed af, hvordan mennesker samexisterer.

Bygningens yderside står i skarp kontrast til dens indre. Koutsouris anvender industrielle materialer som en del af sin kunstneriske undersøgelse af netværk og forskellige former for kommunikation, og her bruger han dem til at forstyrre vores oplevelse af den samlede udstilling.

With a background in engineering and acoustics, George Koutsouris creates machine-like art works which often encourage the active involvement of the

visitors. For *Afgang 2018* he has constructed an electro-acoustic geometric dome that spectators may step into and speak into one of the 14 pipes attached to the structure.

The pipes transport sound to other parts of Kunsthallen Charlottenborg and back, thus enabling a connection between visitors in different spaces, creating an uncontrollable collage of sound inside the dome. The work becomes a vehicle for abstract communication and underlines Koutsouris's ongoing interest in addressing how people coexist.

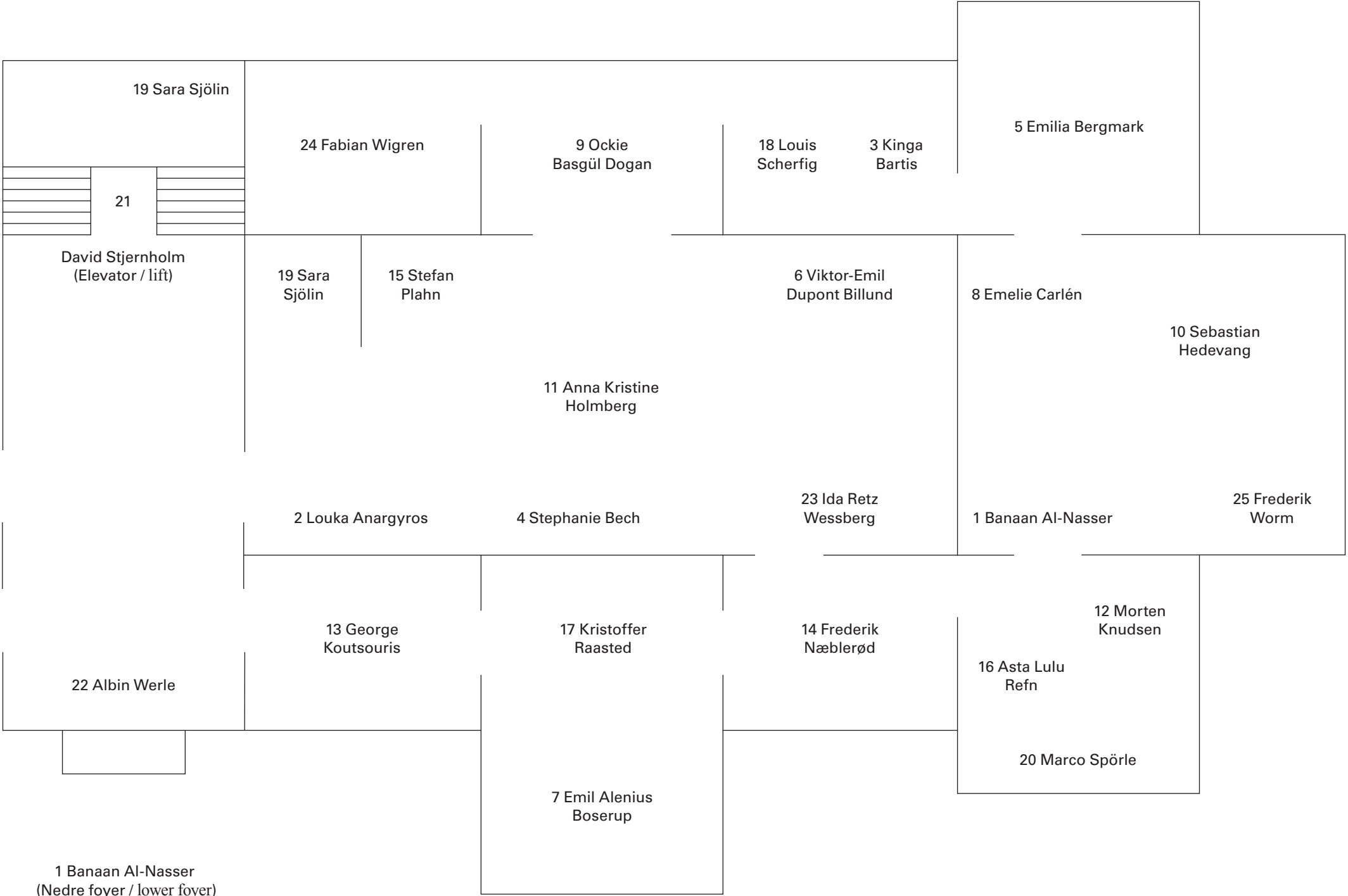
The exterior is in stark contrast to the interior of the dome. Applying industrial materials as part of his artistic investigation into networks and different forms of communication, Koutsouris interjects a rupture in our experience of the overall exhibition.

14 Frederik Næblerød *Alienated*

Frederik Næblerød arbejder intuitivt, både med materiale og motiv, og bestemmer ofte først undervejs i processen retning og mål for et kunstværk. Han har de seneste år bevæget sig fra at koncentrere sin kunstneriske praksis om en udforskning af maleriet til at omfatte et tredimensionelt udtryk.

Til *Afgang 2018* har Næblerød skabt en ny serie glaserede, keramiske arbejder, der udstilles som forbundne, individuelle værker. Stentøjskulpturerne er modelleret i hånden, og Næblerød har givet dem grove, groteske ansigtstræk. Som indesluttede dæmoniske væsner har de tavse, tegneserieagtige udtryk.

Skulpturernes smukke, change-rende glasur står umiddelbart i skarp kontrast hertil, men måske antyder Næblerød at det æstetiske og det voldsomme kan være to sider af samme sag? I hvert fald er hans *aliens* solidt plantet i begge lejre.

Frederik Næblerød takes an intuitive approach to his work, both in terms of materials and motif, preferring to determine the direction and end goal of his works as he goes along. In recent years, he has moved away from focusing his artistic practice on exploring the realm of painting, going on to incorporate three-dimensional modes of expression in his work.

For *Afgang 2018*, Næblerød has created a new series of glazed ceramic works, exhibiting them as interconnected, yet individual pieces. Sculpted by hand, Næblerød has given these stone-ware sculptures coarse, grotesque facial features. Introverted and demonic, these beings have a silent, cartoonish quality.

At first glance, the beautiful, shimmering glaze may appear to be a stark contrast to the shapes themselves, but perhaps Næblerød is suggesting that the aesthetic and the brutal can be two sides of the same coin? His aliens certainly have their feet firmly planted in both camps.

15 Stefan Plahn

Kbh marts april 18

At skabe kunst er en afsøgende praksis. For Stefan Plahn udgør selve processen med at skabe et maleri eller en tegning – hans foretrukne udtryksformer – i sig selv en måde, hvorpå han kan udforske og erfare verden. Hans figurative motiver har ofte rod i hans eget liv; han kan fx inspireres af en scene fra familiens sommerhus, en ven eller en plante. Motiverne kan også være mere symbolske og udtrykke en bestemt atmosfære.

Plahns arbejde er kendetegnet ved en åben tilgang; han går intuitivt til værks og lader sit motiv vise vejen frem, alt imens han selv fokuserer på farverne og hvordan de påføres. I et nyt maleri har Plahn malet en gruppe på fem unge mænd, der står skulder ved skulder. De ligner en gruppe ven-

ner, men de udviser også en attitude og kan minde om en bande. Mændene, der ser ud til at bære ens tøj, står ganske stille op imod den abstrakte baggrund, ligesom silhuetter.

Art making is an investigative practice. For Stefan Plahn, the process of making a painting or a drawing – his preferred forms of expression – is in itself a way of exploring and learning about the world. His figurative motifs often stem from his own life, for instance a scene from his family's summer house, a friend or a plant. They may also be more symbolic in nature, representing a certain atmosphere.

Plahn's work is characterised by an open approach; he works intuitively and lets his subject matter take the lead while focusing on the colours and applications. In a new painting, Plahn has painted a group of five young men, standing shoulder to shoulder like a group of friends, yet with a hint of the attitude of a street gang. Seemingly wearing the same clothes, the men stand still against the abstract background, like silhouettes.

16 Asta Lulu Refn

Zanni

Zanni er navnet på en figur inden for *commedia dell'arte*, en folkelig og udpræget tragikomisk teaterform, der opstod i 1500-tallets Italien. Den mest kendte zanni er Harlekin, en listig tjenerfigur der ofte udgiver sig for at være en anden og derfor har opnået ikonisk status som et symbol på det at ikklæde sig en karakter, at performe.

Asta Lulu Refns kunstneriske praksis har gennem længere tid været præget af en stærk interesse for scenografi, udsmykning og arkitektur. Til *Afgang 2018* har hun taget udgangspunkt i ornamentering af den menneskelige krop og specifikt arbejdet med Harlekins dragt. Hun har dekoreret gipsafstøbninger af mandlige kroppe med mosaikker, og det er som om

kostumet er arbejdet helt ind i huden; som om de karakteristiske farvefelter er smeltet sammen med figuren.

Zanni is the name of a character within *commedia dell'arte*, a popular and distinctly tragic-comedic form of theatre that arose in 16th-century Italy. The best-known zanni is that of Harlequin, a cunning servant figure who often presents himself as someone else. As a result, he has become a symbol of the very act of adopting a character, of performing.

Asta Lulu Refn's artistic practice has long been informed by a keen interest in set design, decoration and architecture. For *Afgang 2018* she has taken her starting point in the ornamentation of the human body, specifically working with the Harlequin costume. She has decorated plaster casts of male body parts with mosaics, creating the impression that the costume has worked its way into the skin itself; as if the characteristic fields of colour have merged with the figure.

17 Kristoffer Raasted

Orchid Domain

Lyd, identitetspolitik og musik er centrale begreber for Kristoffer Raasted, hvis kunstneriske praksis udfolder sig i krydsfeltet mellem performance, lyd- og installationskunst.

Til *Afgang 2018* har Raasted skabt et atmosfærisk scenarium med ganske få elementer: fire blyantstegninger, en slukket basforstærker, en plante og en tændt ventilator.

De nonfigurative blyantstegninger har Raasted tegnet med lukkede øjne som lytteøvelser, og han har samtidig dannet et lydbillede ved rytmisk at skraverer blyanten hen over papiret. Tegningerne er små lydhandlinger; ventilatoren er en lydkilde.

Det processuelle og improvisatoriske arbejde med forskellige lyd-kilder er centralt for Raasted. Han vil

optræde som Orchid Domain i tre forskellige samarbejder i løbet af udstillingsperioden.

Sound, identity politics and music are key concepts for Kristoffer Raasted, whose artistic practice is posited in the field where performance art, sound art and installation art intersect.

For *Afgang 2018*, Raasted has created an atmospheric setting using just a few elements: four pencil drawings, a switched-off bass amplifier, a plant and a switched-on ventilator.

Raasted drew the nonfigurative pencil drawings with his eyes closed as exercises in listening while simultaneously creating a sound-image by means of rhythmic hatching. The drawings are small sound acts in themselves, the ventilator is a source of sound.

Process-oriented, improvisational work with different sources of sound is central to Raasted's work. He will appear as Orchid Domain in three different collaborative initiatives during the exhibition period.

18 Louis Scherfig

CRUDE SPACE (XENOGRAPHY)

I science fiction er det muligt at forestille sig en verden, der er radikalt anderledes end den samtid, man skriver fra. Men snarere end at komme med forudsigelser om fremtiden er genren som regel et forsøg på at påvirke nutiden.

Til *Afgang 2018* har Louis Scherfig skabt en mørk scenografi; et fremmedgørende installatorisk univers beboet af modificerede køleskabe og lysende lamper, bemalet plastic og et science fiction manuskript.

Køleskabenes indre kulde og mørke spredes til hele rummet, det indre og ydre smeltes sammen. De sfæriske lamper bærer alle et simpelt selvportræt af Scherfig, men hans øjne, ører, næse og mund er fjernet; sansedevoter er udskiftet. Det gælder også for det

sovende crew, der er om bord på rumskibet i manuskriptet; den vågne kaptein giver dem helt nye drømme, ud fra den spekulative præmis at begreber som moral, kognition og føleevne er jordbundne koncepter, der ændres jo længere man rejser mod Crude Space.

Science fiction makes it possible to imagine a world that is radically different from the contemporary reality occupied by the author. However, rather than making predictions about the future, the genre usually aims to affect the present.

For *Afgang 2018*, Louis Scherfig has created a dark scenography; an alienating installatory universe peopled by modified refrigerators and glowing lamps, painted plastic and a science fiction script.

The cold darkness inside the refrigerators spreads out into the entire room; interior and exterior meet and merge. The spherical lamps all carry a simple self-portrait of Scherfig but his eyes, ears, nose and mouth have been removed; the entire sensory apparatus has been replaced. The same holds true for the sleeping crew aboard the spaceship in the manuscript; the captain, who is awake, gives them entirely new dreams based on the speculative premise that concepts such as morality, cognition and feeling are earthbound ideas that change the closer you venture towards Crude Space.

19 Sara Sjölin

Rika djur

Rika djur (dansk: rige dyr) er Sara Sjölin's primære bidrag til *Afgang 2018*. Filmen er sammensat af diverse videoklip, som er optaget i perioden 2002 til 2005 af Sara selv og af hendes venner og familie. Den afsøger kommunikation på tværs af generationer, teknologier og arter. Originalmaterialet er manipuleret så lidt som muligt under redigeringsprocessen.

Filmen kan beskrives som en biografisk komedie, der er redigeret sam-

men med et humoristisk og blidt blik på Saras eget – og hendes families – ønske om at dokumentere og glorificere hverdagen. Filmen udgør et legende portræt af dette begær og af, hvordan kameraet både nærer og forstærker de teatraliske aspekter af dette tæt sammenknyttede samfund i en lille by i Sverige. Derved påviser værket også en uventet sammenhæng mellem Saras nuværende kunstneriske praksis og disse indfangne minder.

Rika djur (English: rich animals) is Sara Sjölin's main piece for *Afgang 2018*. The film consists of video recordings made between 2002 and 2005 by Sara, her friends and family. It examines communication across generations, technologies and species. Manipulation of the original material has been kept to a minimum, residing mainly within the editing process.

One might label the film a biographic comedy, edited with a humorous, tender gaze at Sara's own – as well as her family's – desire to document and glorify everyday situations and moments. The film is a playful portrait of this desire and how the camera nourishes and magnifies the theatrical aspects of this tightly-knit community in a small Swedish town. In this way, the work manifests an unexpected continuity between Sara's current artistic practice and these recorded memories.

20 Marco Spörle

we agreed on x and wait for u to continue xoxo

Marco Spörles skulpturinstallation udfolder sig henover en væg og det tilstødende gulvareal. Genstandene på væggen tager form efter den såkaldte akkolade, et symbol, der bruges inden for nodeskrift, matematikken og computerprogrammering, hvor det angiver, at bestemte tegn eller enheder skal slås sammen. Spörle har bearbejdet symbolet ved hjælp af 3D software og støbt det i epoxy og glasfiber.

De gentagne symboler fungerer som en slags abstrakt nodeskrift på væggen. På gulvet får de modvægt af genstande, hvis form svarer til det indvendige omrids af to sammenhængende akkolader. Inden for disse omrids finder vi en række forskellige materialer såsom LED lys, en metalplade, sort-hvide tryk eller aftryk af ord og tegninger. Tilsammen danner de en lang række taktile betydningslag.

Marco Spörle's sculptural installation unfolds across a wall and the adjoining floor space. The objects on the wall take their shape from the accolade, a symbol used in mathematics, musical notation and computer programming to unite characters or entities. Spörle has modified the symbol by means of 3D software and cast it in epoxy and fiberglass.

The repeated symbols work like an abstract notation on the wall; they have their counterpart in the objects on the floor, whose shapes echo the inner shape of two joined accolades. This shape is the outline of the floor works, which each contain a different register of materials such as LED lights, a metal plate, b/w prints or imprints of words and drawings; a tactile archeology with layers of meaning.

21 David Stjernholm

Ten Ten

Et fotografi af et ur er et billede af, hvornår fotografiet er taget, eller hvornår det skal forestille at være taget. Inden for produktfotografi findes der en konvention om at fotografere ure med viserne på klokkeslettet ti minutter over ti. Efter sigende er den fremkommet af et ønske om visuel balance, af hensyn til urets logo og ud fra en ide om uret som et ansigt med evnen til at smile imødekommende.

Til *Afgang 2018* har David Stjernholm skabt en serie på ti fotografier, som hvert viser et ur, hvor klokken er

ti minutter over ti. Motiverne er sammensat digitalt af produktfotografier af op til flere forskellige ure, der varierer i forhold til eksempelvis værdi, kvalitet og design, men alle med samme klokkeslet. Fotografierne bliver vist ét ad gangen i Kunsthal Charlottenborgs elevator og udskiftes løbende af kunstneren.

A photograph of a watch or clock is a picture of the time when the photograph was taken, or of when it was supposedly taken. An established convention within the realm of product photography means that watches tend to be photographed with the hands set at ten minutes past ten. This convention supposedly arose out of a desire for visual balance, to accommodate the logo on the dial, and to help make the watch resemble a face wearing a welcoming smile.

For *Afgang 2018*, David Stjernholm has created a series of ten photographs, each depicting a watch set at ten past ten. The images are digital composites that combine commercial product photographs of several different watches. These may vary greatly in terms of e.g. value, quality and design, but all of them show the same time. The photographs will be on display one at a time in the lift at Kunsthal Charlottenborg, where they will be regularly replaced by the artist.

22 Albin Werle

Ten Spells for Humanity

or

A Poison Dart for the Ruling Class

Albin Werle kombinerer billedkunst og spil-design i et kunstprojekt, der har et specifikt sigte: at skabe langtidsholdbare fysiske genstande, der rummer filosofiske og pædagogiske begreber, som kan påvirke fremtidens beslutningstagere.

Werle har skabt en række spils-kulpturer ud af forskellige materialer: keramik, træ, tekstil og rustfrit stål. Hvert enkelt spil kredser om en

bestemt konceptuel ramme og har sin egen særlige spillestil, men de fleste bygger på samarbejde: spillerne arbejder sammen imod spillet og opnår dermed deres mål i fællesskab i stedet for at spille mod hinanden.

Werle arbejder i dette værk med en særlig form for aktivisme, der afspejler kunstnerens interesse i, hvordan spillerne efter at have spillet disse spil kunne tænkes at ændre den måde, de interagerer med andre mennesker og genstande på.

Combining visual art and game design, Albin Werle presents an art project with a specific aim: to create durable physical artefacts containing philosophical and pedagogical concepts to influence the minds of future decision-makers.

Werle has created a series of game sculptures made out of different materials: ceramics, wood, textile and stainless steel. Each game is centred around a specific conceptual framework and has its own play style, but most of the games are co-operative, which means that the players play together against the game, reaching certain goals collectively, rather than playing against each other.

Exploring a particular kind of activism, Werle is interested in how the players of these games subsequently might change the way they interact with other people and objects.

23 Ida Retz Wessberg

Camilles kåbe

Den franske kunstner Camille Claudel (1864-1943) har med sine kunstværker og personlige historie været en vigtig inspirationskilde for Ida Retz Wessberg. Claudel studerede på én af de få kunstskoler, der på den tid optog kvindelige studerende, men blev kendt som den franske billedhugger Auguste Rodins assistent og elskerinde og nød først sent i livet selv anerkendelse som kunstner.

Som tidligere værker af Retz Wessberg forholder den monumentale skulptur Camilles kåbe sig til forestillinger om krop og køn. Den fremstår som en skal; dens ydre struktur er en tydelig afstøbning af sammensyede dynejakker, mens kåbens inderside vidner om selve værkets tilblivelsesproces. Retz Wessberg er optaget af dynejakkens forunderlige skulpturelle kvaliteter og hvordan "indkapslet" luft er med til at give den volumen og form.

Som kontrast hertil udstiller Retz Wessberg en lille, undselig skulptur, hvis organiske form er blevet til ved at støbe et "lufthul" i gips. Materialet er den karakteristiske grønne stenart onyx marble, kendt fra flere af Claudels værker.

The works and personal history of the French artist Camille Claudel (1864–1943) has been a major source of inspiration for Ida Retz Wessberg. Claudel studied at one of the few art schools that accepted female students at the time, but mainly became known as the assistant and mistress of the French sculptor Auguste Rodin. Only late in life did she enjoy recognition as an artist in her own right.

Like previous works by Retz Wessberg, the monumental sculpture Camille's Cloak addresses established concepts of body and gender. It appears shell-like: its outer structure is very clearly a cast taken from padded jackets that have been sown together, whereas the inside of the cloak testifies to the creation of the work itself. Retz Wessberg is interested in the strange and wondrous sculptural qualities of the padded jacket and in how 'encapsulated' air helps to give it volume and form.

In contrast to this, Retz Wessberg exhibits a small, unassuming sculpture whose organic shape came about by casting an 'air hole' in plaster. The material is the distinctive green stone known as onyx marble, familiar from several of Claudel's works.

24 Fabian Wigren

Inheriting Troubles

Fabian Wigren har portrætteret marginaliserede personer i flere af sine dokumentarfilm. Hans seneste værk, *Inheriting Troubles*, afsøger forholdet mellem Fabian selv og filmens hovedperson, Towe, en kvinde, der er diagnosticeret med både Aspergers syndrom og ADHD.

Fabian har filmet Towe gennem syv år. Da de først mødtes, havde hun isoleret sig i sin lejlighed og vendt omverdenen ryggen. I stedet vendte hun sig mod sin computer, hvor hun gradvis begyndte at knytte bånd til nye venner via Facebook og diverse online-spil. Gennem hendes computerskærm opstod nye venskaber og verden gav mening for hende igen.

Filmens lydside indeholder en oplæsning af et brev fra Fabian til Towe, hvori kunstneren gør sig overvejelser om det stigma, det er at leve med en diagnose, og om den rolle og det ansvar, han tager på sig, når han som filmskaber portrætterer et andet menneske.

In several of his documentary films, Fabian has portrayed individuals marginalized in society. His new work, *Inheriting Troubles*, explores the relationship between himself and the subject of the film, Towe, a woman diagnosed with Asperger's syndrome and ADHD.

Fabian has filmed Towe for seven years. When they first met she had isolated herself in her flat, turning her back on the outside world. Instead she turned towards the screen of her computer where she began to connect with new friends through Facebook and various online games. Through the screen of her computer she established new relationships and found a new purpose in life.

The voice-over of the film reads out a letter from Fabian to Towe reflecting on the stigma of living with a diagnosis and his concerns about the role and

responsibility of a filmmaker when representing someone else.

25 Frederik Worm

Enduring Innocence

Hvordan påvirker det offentlige landskabs organisering vores liv og følelser?

Som en kritisk *fan fiction* udforsker Frederik Worm dette spørgsmål, idet han med sin kunstneriske praksis forsøger dels at problematisere hvordan den offentlige sfære skabes, kontrolleres og fremstår, og dels hvilke muligheder kunstneren har i dag for at skabe alternative læsninger og organiseringsformer.

Worms bidrag til *Afgang 2018*, der tager form som to store podier og en mannequin, låner strategier fra arkitekturteoretikeren Keller Easterling såvel som filminstruktøren Masao Adachis "theory of landscape", bedst kendt fra filmen *A.K.A. Serial Killer* fra 1969. Mannequinen er en homage til forfatteren Herman Bangs roman *Stuk*, hvor han skildrer finansboblen i 1880ernes København. De to podier er befolket af henholdsvis en serie krakelerede porcelænskaniner, som Worm bruger som maskot for neoliberal byplanlægning, og en samling figuriner og legetøjsfigurer, der hver især kigger op i bunden af en kaffekop *to go*.

How does the orchestration and organisation of public landscapes affect our lives and feelings?

Frederik Worm explores this question in a process reminiscent of critical fan fiction. Through his artistic practice, he seeks partly to address and problematize how the public sphere is created, controlled and takes form, and partly to explore the opportunities available to present-day artists for creating alternative readings and modes of organisation.

Worm's contribution to *Afgang 2018*, which takes the form of two large podiums and a mannequin, borrows strate-

gies from the architectural theorist Keller Easterling as well as from film director Masao Adachi's 'theory of landscape', best known from the 1969 movie *AKA Serial Killer*. The mannequin is a homage to the Danish writer Herman Bang's novel *Stuk* (English: *Stucco*), depicting the financial bubble in the 1880s Copenhagen. The two podiums are populated by a series of cracked porcelain rabbits, which Worm uses as a mascot for neoliberal urban planning, and a collection of figurines and toy figures, each looking up at the bottom of a coffee cup *to go*.

Afgang 2018

Kunsthall Charlottenborg
14Apr – 20 May 2018

Kurator / curator
Henriette Bretton-Meyer

Tekst / text
Henriette Bretton-Meyer

Oversættelse / translation
René Lauritsen

Design
Wrong Studio

Udstillingen er realiseret med støtte fra / The exhibition is supported by 15. Juni Fonden, ARoS, Det Obelske Familiefond

Sponsorer / sponsors
Akustikstoff.com
The Animation Workshop –
VIA University College
Dayton Audio
Dietzel Univolt
Homatherm
Kailow Graphic A/S
Kvadrat
Københavns Kommunes Teknik- og Miljøforvaltning
Midtjysk 3D Service
Odeon A/S
Rias A/S
TræfiberDanmark ApS
Mudzail Zejnel

Events

Fre / Fri 13 Apr 2018
Orchid Domain feat. Ragnhild May:
Signalveje

Ons / Wed 25 Apr 2018
Orchid Domain feat. Ursula Raasted:
Stemme korrespondance
Emilia Bergmark: *Heaven and Earth*
David Stjernholm
Guided tours
etc.

Ons / Wed 16 May 2018
Lancering af publikation / Launch of publication
Orchid Domain feat. Vid Edda:
Det Lange Ridt
SXR
Sara Sjölin: *Charlie & Pjajde*, 2018
Emilia Bergmark: *Still Life (Can't Live with You, Can't Live without You)*, 2017
Louis Scherfig
Guided tours
etc.

Albin Werle introducerer sine spil hver onsdag kl. 17 – 19. Alle besøgende er velkomne til at deltage. Spilletiden varierer fra spil til spil, og deltagerne kan frit gå til og fra. Tilmelding er ikke nødvendig.

Albin Werle introduces his games every Wednesday between 5 and 7 pm. All visitors are welcome to participate. The duration of each game varies and the participants may come and go as they like. Signing up is not required.

KUNSTHAL
CHARLOTTENBORG
Banaan Al-Nasser, Louka
Stephanie Bech, P
Viktor-Emil Dupont Billur
Emelie Carlén, Oc
Sebastian Hedevang, A
Morten Knudsen, C
Frederik Næblerød, Stefa
Kristoffer Raasted, Lou
Marco Spörle, David St
Ida Retz Wessberg, Fabian

Kongens Nytorv 1, 1050 København K, kunsthalcharlottenborg.dk
Tir-fre 12-20, lør-søn 11-17 (fri entré ons 17-20)
Tue-Fri 12 am-8 pm, Sat-Sun 11 am-5 pm (free entry Wed 5-8 pm)